

РЕШЕНИЕ

№ 4468

гр. София, 01.07.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.06.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска
Николина Янчева

при участието на секретаря Милена Рашкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **3410** по описа за **2014** година докладвано от съдия Николина Янчева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. М. С. от [населено място], [улица] срещу решение от 14.11.2013 г. на Софийски районен съд (СРС), НК, 112 състав, постановено по н.а.х.д. 19945/2012 г. С решението е потвърдено наказателно постановление (НП) № 2129/01.02.2011 г., издадено от началника на АНД отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя, на основание чл. 175, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложена глоба в размер на 100 лева и е лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец.

Като касационно основание се сочи постановяване на решението в противоречие с материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Навеждат се доводи за изтичане на предвидената абсолютна давност за преследване и наказване. Касаторът поддържа, че при издаване на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП административнонаказващият орган не е спазил изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, тъй като няма правно единство между цифровата квалификация на деянието и неговото словесно описание.

Ответникът по касационната жалба - Столична дирекция на вътрешните работи –

отдел “Пътна полиция”, не изразява становище, не се представлява в открито съдебно заседание.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, II-ри касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл. 220 АПК, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото е постановено по жалба срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да постанови решението си, районният съд е извършил проверка на издадените АУАН и НП. Описал е фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата. Приел е, че на 07.01.2011 г. около 10,45 часа касаторът, управлявайки лек автомобил марка „Мерцедес“ с ДК № 525 Н 937 по [улица]с посока към изхода на [населено място], е бил спрял за проверка, при която било установено, че срокът на разрешението за временно движение на автомобила е изтекъл на 09.12.2010 г. За извършеното нарушение на М. М. С. бил съставен АУАН № 2129 от 07.01.2011 г., в който нарушението било квалифицирано правно по чл. 141, ал. 1 ЗДвП. Въз основан а АУАН е издадено НП № 2129/01.02.2011 г., с което на жалбоподателя, на основание чл. 175, ал. 1, т. 1, пр. 1 ЗДвП, е наложена глоба в размер на 100 лева и е лишен от правоуправление за срок от 1 месец. Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът е обосновал и правните си изводи, като е приел, че посочването на нормата на чл. 141 ЗДвП в АУАН и НП е ирелевантно, тъй като тази норма не съдържа задължения за водача, а в случая правилото за поведение и санкцията се съдържат в нормата на чл. 175, ал. 1, която е посочена.

Административен съд София – град, II-ри касационен състав намира, че обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Настоящият състав възприема фактическата обстановка, описана от районния съд, като същата е установена с оглед събраните по делото доказателства. Възприемат се и правните изводи на съда, поради което същите не следва да се преповтарят.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите на касатора за изтекла абсолютна погасителна давност. Препращащата норма на чл.11 ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото в този закон не се предвижда друго.

Безспорно давността, изключваща наказателното преследване, е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административнонаказателното производство – нормата на чл. 34 регламентира сроковете за започване на административнонаказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а нормата на чл. 82 - давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание препращащата норма на чл. 11 ЗАНН.

Разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК е материалноправна и за нея са приложими правилата на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН - за всяко нарушение се прилага законът, който е бил в сила в момента на извършване на нарушението, а ако до влизане в сила на НП последват различни нормативни разпоредби - прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. С изменението на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК /ДВ, бр. 26 от 06.04.2010г./ се удължава срокът, в който наказателното преследване се погасява по давност, от две на три години. Това води и до промяна на абсолютния давностен срок по чл. 81, ал. 3 НК, съответно от три на четири години и половина. Процесното нарушение е извършено на 07.01.2011 г., т.е. след влизане в сила на изменението на нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, поради което е приложим абсолютният давностен срок от четири години и половина, който не е изтекъл.

Неоснователни са изложените в касационната жалба доводи за формирани от районния съд неправилни изводи относно спазване на изискванията по чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН при издаване на АУАН и НП. Действително в АУАН и НП е посочена като нарушена законовата разпоредба на чл. 141, ал. 1 ЗДВП, вместо нормата на чл. 175, ал. 1, т. 1, пр. 1 ЗДВП, но в издаденото наказателно постановление е посочена и коректната норма на чл. 175, ал. 1, т. 1, пр. 1 ЗДВП. Наред с това словесното описание на нарушението – управление на лек автомобил с изтекъл срок на разрешение за временно движение е пълно, точно и ясно, което е осигурило възможност на нарушителя да разбере какъв е съставът на вмененото му нарушение и правото му на защита не е нарушено. Следователно, макар и в АУАН да липсва посочване на законовите разпоредби, които са нарушени, в какъвто смисъл е изискването на чл. 42, т. 5 от ЗАНН, т.е., макар и да е налице нарушение на процесуалните правила, същото не може да се квалифицира като съществено, тъй като само по себе си отсъствието му не би довело до друго решение, нито пък е осуетило или затруднило защитата на нарушителя. В процесния случай нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, така, както са описани в АУАН и НП, са установени по безспорен начин по смисъла на чл. 53, ал. 2 ЗАНН.

По така изложените съображения, касационният съд счита атакуваното решение за обосновано и постановено при правилно приложение на материалния закон, поради което на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.11.2013 г. на Софийски районен съд, НК, 112 състав, постановено по н.а.х.д. 19945/2012 г., с което е потвърдено наказателно

постановление № 2129/01.02.2011 г., издадено от началника на АНД, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на М. М. С., на основание чл. 175, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Закона за движение по пътищата, е наложена глоба в размер на 100 лева и е лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.